

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Angela De Fvlginio, In Qvo Ostenditur Nobis vera via qua
possumus sequi vestigia nostri Redemptoris**

Angela <de Fulginio>

Parisiis, 1598

c. xix. De multis & diuersis modis tentationum quibus fuit cruciata in
corpore & anima.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43716

42 *Decimum octauū ca. xvij. passus*
bam etiam in cōspectu quarum-
cumque gentium. Et quando ali-
quæ personæ dicebāt mihi quod
eram inordinata pro eo quæ ac-
cidebāt mihi, ego dicebam simi-
liter quod eram infirma & deor-
dinata, & non poteram facere a-
liud, nec poterā maledicentibus
mihi propter hoc satisfacere, sed
verecundabar valde. Et quando
videbam passionem Christi de-
pictam vix poterā me sustinere,
sed capiebat me febris & infir-
mabar. Vnde socia mea abscon-
debat à me picturas passionis
quantum poterat ne ipsas vide-
rem. In isto tempore stridēdi ha-
bui plurimas illuminationes, sen-
timenta, visiones, & cōsolationes
quarū aliqua hic infra scribūtur.
*Decimum nouum cap. loquitur de mul-
tis & diuersis modis tētationum qui-
bus fuit cruciata in corpore & a-
nima.*

NE autē magnitudo & multi-
tudo reuelationū & visionū
me extolleret, & ne earum dele-

ctatio me super me efferret, datus est mihi multiplex tētator, qui multiplici tētatione & afflictione me affligat. Affligor enim tam in corpore & anima ab eisdem. Corporis enim sunt tormenta innumera à multis dæmonibus multipliciter excitata. Vix enim credo quod scribi possent passiones & infirmitates mei corporis. Nam non remanet in me aliquod mēbrum quin horribiliter patiatur. Nūquam enim sum sine dolore sine langore, cōtinue sum debilis & fragilis plena dolore, sic quod cōtinue oportet me iacere. Non est in me membrum quod nō sit percussum, tortum & pænātū à dæmonibus, & semper sum infirma & semper tumefacta & plena doloribus in omnibus mēbris meis, sic quod cum magna pænā possum me mouere & sum fatigata iacere, nec etiam comedere ad sufficientiā possum. Tormēta vero & animæ passiones (quas sine comparatione acerbiores &

44 *Decimum octauū ca. xvij. passus*
plures esse dico quam corporis)
patior quasi assiduè ab ipsis dæ-
monibus. Nec scio aliam assigna-
re similitudinem nisi de homine
suspecto per gulam, qui ligatis ma-
nibus post tergum & velatis oculis
suspectus cum fune remansisset
in patibulo & viueret, cui nullum
auxilium, nullum remedium, vel
fulcimentum remansisset. Et dico
quod adhuc desperatius & cru-
delius à dæmonibus torqueor.
Video enim quod dæmones ita
animam meam suspēdunt quod
sicut suspectus non habet aliquid
sustentamenti: Ita animæ nullum
videtur remanere sustentamen-
tū & omnes virtutes animæ sub-
uertuntur, sciente & aspiciente
anima mea. Et quādo anima mea
videt subuerti omnes virtutes, &
discedere, & quod non potest se
ibi opponere, est tantus dolor a-
nimæ, quod vix aliquādo possum
plorare propter desperatum do-
lorem & iram, aliquando vero
ploro irremediabiliter. Aliquan-

do etiam tanta ira venit in me quod vix possum me tenere quin me totam dilaniem. Aliquando vero nō possum me tenere quin horribiliter me percutiam, & percutiendo me ipsam tumefeci, aliquando caput meum & alia membra. Et quando anima videt cadere & discedere omnes virtutes fit plāctus animæ & vociferor ad Deū meū. Itē aliud tormētum patior, quia omnia vitia in me reuixerunt, & aliquando reuiuiscunt: non quod sint in vita durabili rationem meam subiicientes: sed præbent mihi & afferunt magnam pænalitatem, & etiam vitia quæ nunquam fuerunt in meo corpore, veniunt in me, & incenduntur, & afferunt mihi magnam pænalitatem: sed non habent vitam continuam. & quando remoriuntur, dant mihi magnam consolationem. Video enim, quod demonibus multis tradita sum, qui reuiuiscere faciunt vitia, quæ horreo, & quæ fuc-

46 Cap. 19. De multis & diuersis.
runt mortua, & addunt illa, quæ
nunquam fuerunt. Et ego recor-
dans quod Deus hic fuit afflictus
& despectus, & pauper vellem
quãdo oportet quod omnia ma-
la mea duplicarentur. Et quando-
que sum in tenebra horribilissi-
ma demonum vbi videtur omni-
no deesse omnis spes boni & est
illa tenebra horribilis, & suscitã-
tur vitia in corpore, quæ cognos-
co intus in anima esse mortua.
Sed extra animam suscitant ea
dæmones, & etiam illa vitia quæ
non fuerunt, suscitantur. Et in
corpore ad minus patior in tri-
bus locis: nam in locis verecun-
dis est tantus ignis, quod consue-
ui apponere ignem materiale
ad extinguendum alium ignem
concupiscentiæ, donec confes-
sor meus mihi prohibuit. tunc
cum sum in illa tenebra, credo
quod citius eligerem assari, quã
prædicta tunc pati: immo tunc
clamo: & aduoco mortem: vt
per quencumque modum mihi

*Magna
mulieris
constant.*

eam Deus concederet euenire:
& tunc dico Deo Domine, si me
debes mittere in infernum, ne
differas, sed subito facias, & ex
quo me dereliquisti, comple,
& submerge me in profundum.
Et intelligo tunc, quod id est o-
pus dæmonum: & quod illa vi-
tia non viuunt in anima, quia ani-
ma nunquam consentit eis, sed
corpus patitur violentiam, & est
tantus dolor, & tædium, quod si
duraret, corpus pati id non pos-
set. Sed & anima videt quod est
ei ablata omnis potentia quam-
uis non consentiat vitiis: non ta-
mē habet potestatem omnino resi-
stendi vitiis & videt quod est contra
Deū, & sic cadit, & torquetur in
eis. Et est quoddam vitium permittū
Deo venire in me, quod nunquā
fuit in me, sed aperte, & mani-
feste cognosco, quod permit-
titur a Deo venire in me: & præ-
dictum vitium est tam magnum,
quod superat omnia alia vitia, &
est quædam virtus quæ datur mi-
hi manifeste a Deo contra prædi-

*Spes au-
xilij Dei
in tēpta-
tione.*

ctum vitium qua virtuose à Deo liberor. Et si non haberem ego fidem de Deo certam, solum in isto, & non pro aliquo alio remaneret mihi: & in isto remaneret mihi spes certa, & segura, de qua non possum dubitare, & virtus praeualet semper & vitium deficit, & virtus tenet me, & non permittit me cadere in vitium: & est virtus tantæ fortitudinis quod non solum tenet in me, immo dat mihi tantam fortitudinem virtutis, quod verè in isto cognosco Deum, & illuminor, & cōfirmor in tantum, quod omnes homines mundi, nec omnia dæmonia inferni, nec alia aliqua res est, quæ posset me mouere ad minimum peccatum, & cum ista virtute remanet mihi Fides de Deo. Vitiū autem est tam magnum, quod verecundor illud dicere, & est tam magnum istud vitium, quod quando prædicta virtus est mihi abscondita, & videtur mihi, quod me dimiserit, non est res quæ me
posset

posset tenere, nec pro verecun-
dia, nec pro pœna aliqua, quin
statim ruerem in peccatum. Tūc ^{cc}
tamen superuenit illa virtus, & ^{cc}
virtuose me liberat, ita quod nec ^{cc}
ego ipsa possem peccare pro o- ^{cc}
mnibus bonis vel malis istius ^{cc}
mundi: & istos labores sustinui ^{Verè ma}
per duos annos, & plus. Item in ^{gni dolo-}
anima mea confuevit pugnare ^{res.}
quædam humilitas, & quædam ^{cc}
superbia tedij grandissimi. Hu- ^{cc}
militas est quia video me ceci-
disse ab omni bono, & video me
esse extra omnem virtutem, &
extra omnem gratiam, & video
in me tantam multitudinē pec-
catorum & defectuum, quod nō
possum cogitare, quod Deus de-
cetero velit mihi misereri, & vi-
deo me domum diaboli, & ope-
ratricem, & credulam dæmonio-
rum, & video me filiam eorum,
& video me extra omnem recti-
tudinem, & extra omnem vera-
citatem, & dignam infimo, & vl-
timo profundo inferni. Et ista

50 *Cap. 19. de multis & diuersis*
humilitas prædicta non est illa
humilitas quam aliquando ha-
beo, quæ facit animam meam ef-
se contemptram, & facit animam
venire in cogitationem bonita-
tis diuinæ. Quia alia prædicta hu-
militas, nõ adducit nisi innume-
rabile malum. Vnde intus in ani-
ma videtur mihi, quod sim tota
circundata dæmonibus, & video
defectus in anima & corpore, &
est mihi clausus Deus, & abscon-
ditus in omni potestate & gratia,
ita quod nullo modo possum re-
cordari Dei, nec ipsius habeo
memoriam, quia nec ipse per-
mittit: & videndo me damnatã,
non curo aliquo modo de dam-
natione mea, quia plus curo, &
plus doleo, quia offendi Creato-
rem meum, quem nollem offen-
disse, nec offendere pro omni-
bus bonis, & malis quæ possent
nominari. Vnde & videndo of-
fensiones meas innumerabiles
prædictas, pugno cū omnibus mē-
bris meis, & contra dæmones, vt

possim vincere, & preualere cōtra
prædicta vitia, & offensiones, &
non possū per aliquē modū om-
nino: & etiam non inuenio ali-
quem vadum, nec aliquam fene-
stellam, nec aliquod omnino re-
medium, per quod possim eua-
dere, vel me adiuuare, & perpen-
do, quod ego cecidi ita profun-
dè. Vnde & humilitate frequen-
ter sum inabissata, & facit me vi-
dere peccata mea, & superabun-
dantiam maliciarum mearum,
& iniquitatum, ita quod non vi-
deo me posse manifestare, nec
discooperire ea per aliquem mo-
dum, vt eas simulationes, & ini-
quitates meas, & peccata mea
possē manifestare, & vellem ire
nuda per ciuitates, & plateas, &
vellem appendere ad collū meū
carnes, & pisces, dicens, hæc est
illa mulier vilissima, plena malis,
& simulatione, & feminatrix o-
mnium vitiorum & malorum.
Faciebam enim bona ad famam
hominum, & faciebam dici om-

52 *Cap. 19. de multis & diuersis*
nibus qui inuitabant nos, non
comedo pisces, nec carnes, & e-
go eram plena gula, & comessa-
tione, & ebriosa, & ostendebam
quod nolebam recipere, nisi
quantum sufficebat mihi, & stu-
debam esse pauper exterius, &
ubi iacebam proiiciebam mul-
tos pannos, & de manè faciebā
eos leuari, ne personæ venientes
hoc perpendere. Videte ani-
mæ meæ diabolum & cordis mei
malitiā: audiatis quomodo sum
hipocrita & filia superbię, & quo-
modo sum deceptrix, & sum a-
bominatio Dei, & ostendebam
me esse filiam orationis, & ego
eram filia iræ, superbiæ, & filia
diaboli. Et ostendebam me ha-
bere Deum in anima, & conso-
lationes diuinas in cella, & ego
habebam diabolum in anima, &
in cella. Et sciatis quod toto tem-
pore vitæ meæ studui, quomodo
possem habere famam sanctita-
tis, & sciatis in veritate, quod pro-
pter malicias, & simulationes

quę absconſę ſunt in corde meo,
multas gentes decepi, & ſum ho-
micida multarum animarum, &
animę meę. Et poſtea ſtando in
iſta abifſo, voluebam me ad iſtos
fratres meos qui dicti ſunt filij,
& dicebam eis, nolite mihi de
cætero credere, nõne videtis
vos quod ſum dæmoniaca? Vos
qui dicti eſtis filij, rogate iſtam
iuſtitiam Dei, vt exeant dæmo-
nia de anima mea, & manifeſtēt
nequiſſima opera mea, vt non
amplius vituperetur Deus per
me, & nõne videtis quod om-
nia quę vobis dixi, ſunt falſa. Et
nõne videtis, quod ſi non eſſet
malitia in toto mundo, ego re-
plerem totum mundum de abũ-
dantiã malitię meę? Nolite mihi
plus credere. Nolite plus adora-
re idolum iſtud: quia in iſto ido-
lo latet diabolus, & omnia quę
locuta ſum vobis, fuerunt falſa
verba, ſimulata, & diabolica. Ro-
gate iſtam iuſtitiam Dei, vt cadat
hoc idolum, & frangatur, & ma-

54 *Cap. 9. de multis & diuersis*
nifestentur opera diabolica eius,
& mendacia, & verba inorpella-
ta, & inaurata quæ dicebam, quia
deaurabam me verbis diuinis, vt
essem honorata, & adorata pro
Deo. Rogate vt diaboli exeant
de isto idolo, vt non plus deci-
piatur mundus per istam fœmi-
nam. Vnde rogo filium Dei, quē
nominare non audeo, quod si
non manifestari me per semeti-
psum fecerit, quod faciat me ma-
nifestari per terram, vt aperiatur
& deglutiat me, vt facta in exem-
plum, dicant homines, & mu-
lieres, ô quomodo erat inorpel-
lata, & deaurata, & tota simulata
interius & exterius. Et vellem
mittere in collum meum vincu-
lum, vel vnam redortam, & face-
rē me trahi per ciuitates, & pla-
teas, & pueri ducerent me, ac
dicerent. Hæc est illa vilissima
mulier, quæ toto tempore vi-
tæ suæ ostendit falsum pro ve-
ro, & homines dicerent ac mu-
lieres. O ecce miraculum quod

fecit Deus, quia fecit per semetip-
sā manifestari, & dici malicias, &
iniquitates & peccata, quæ toto
tempore vitæ suæ fuerant absco-
sa. Sed istud dicere, parum suffi-
ciebat animæ: & sciatis, quod
sum posita in vna desperatio-
ne, quod nunquam habui isto
modo, quia omnino despe-
raui de Deo, & de omnibus
bonis eius, & feci cartam inter
me & ipsum. Et ideò sum certa,
quod non est aliqua persona in
mundo ita plena omni malicia,
& damnanda, sicut ego sum: quia
quicquid Deus mihi cōcessit, &
dedit, ad maiorē meā desperatio-
nē, & dānationē permisit. Vnde
rogo vos omnes, vt rogetis istam
iustitiam Dei, vt non plus tardet
extrahere dæmoniū de isto ido-
lo, & manifestentur nequissima
opera, quæ intus sunt, quia caput
meum diuiditur, corpus deficit,
oculi mei caligauerunt propter
multitudinem lacrymarum, &
omnia membra mea disiungun-

56 *Cap. 9. de multis & diuersis*
tur, quia non possum manifesta-
re malitias meas, & mendacia a-
nimæ meæ, sed gaudeo quia iam
inœpit aliquid manifestari,
& omnia ista sine humilitate ve-
ra esse in veritate videbam, &
scias, quod tu qui scripsisti, parū
scripsisti in comparatione omnium
malorum, & iniquitatum & abu-
sionum mearum, quia quando
erā paruula, inœpi operari ma-
la: hæc & his similia cogor dicere
prædicta humilitate inabissata, &
depressa.

Postea incipit superbia, quia
efficior tota ira, tota superbia,
tota tristitia, tota amarissima &
inflata: & aliam amaritudinem
maximam recipio de bonis, quæ
fecit mihi Deus, quia non recor-
dor illorum ad aliquod remediū
sed ad iniuriam & ad admiratio-
nem dolorosam. Videlicet quo-
modo in me nunquam potuerit
esse aliqua virtus, & dubito quod
nunquam in me fuerit verax, &
etiam non video aliquam ratio-

nem quare Deus hoc permiserit. Et tunc in ista tentatione omne bonum est mihi clausum, & absconditum, quia efficior in tantū tota ira, tota superbia, tota tristitia, tota amarissima, & inflata, & pœnata, & dolorosa, plusquam possim dicere. Quia si omnes sapientes de mundo, & omnes sancti Paradisi loquerentur mihi omnes consolationes, ad consolandum me, & promitterent mihi omnia bona, quæ dici possunt, & etiam ipse Deus daret mihi, nisi ipse aliter me mutaret, vel nisi aliter operaretur in anima, nullam consolationem mihi darent, nec aliquod remedium mihi afferrent, nec eis tunc crederem, immò omnia essent mihi ad augmentum dolorum, & malorum, & darent mihi maiorem irā & admirationem & tristitiam & dolorem, plus quàm possim dicere. Vnde pro commutatione prædictorum tormentorum, & tentationum & vt Deus aufer-

58 *Cap. 9. de multis & diversis*
ret à me prædicta, ego libenter
eligerem, & vellem omnia mala,
& infirmitates omnes & omnes
dolores, qui fiunt in omnibus
corporibus hominum sustinere,
& crederem, quod leuiora, &
minora mala mihi essent quam
prædicta tormenta. Vnde pluries
dixi, quod pro commutatione
prædictorum tormentorum, ego
eligerem omne genus martyrij
sustinere. Et incœpit iste prædi-
ctus status istorum tormentorū
& tentationum aliquanto tem-
pore ante pontificatum Papæ
Celestini, & duravit plus quam
per duos annos, in quibus sæpe
sū tormētata, & adhuc nō sum
perfectè neque plenè curata,
quamuis parum modo sentiam
aliquando exterius, non tamen
interius. Sed modo postquam
fui in isto statu, cognosco quod
inter prædictam humilitatem
malam, & prædictam superbiam,
est maxima purgatio, & purifica-
tio animæ. In his enim, & per illā

humilitatem veram acquirō, sine qua nullus homo saluatur. Et quanto maior est humilitas, tanto maior est purgatio animæ. Vnde cognosco; quod inter prædictam humilitatem & superbiã, comburitur, & martizatur anima mea. Et propter cognitionem offensionum, & defectuum, quã per prædictam humilitatem anima adipiscitur, anima purgatur à superbia, & à dæmonibus: & propterea quanto anima magis afflicta, & depauperata & humiliata est inferius, tanto magis aptatur, & purgatur, & purificatur, vt magis eleuetur, quia nulla anima potest aliter nec plus eleuari, nisi quantum humiliatur, & profundius in humilitate complantatur, & radicatur.

C vj